

New York Timesi bestsellerite autor

ROBYN CARR

KANGELANE

3. RAAMAT

Robyn Carr
THE HERO
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 2013 by Robyn Carr
© 2014 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E06275714
ISBN 978-9949-25-570-2

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Üks

Devon McAllister kõndis mööda puudega ääristatud teed, teadmata täpselt kuhu, aga olles kindel, et ta on kommuunist kaugel. Ta tundis end piisavalt turvaliselt, et mitte enam peitu pageda, kui sõidukit lähenemas kuulis. Ta oli vähemalt kaheksa tundi kõndinud ja nägi selja taga esimesi valguskiiri üle mägede tungimas. See kinnitas talle, et ta liikus läände, ranniku poole. Ta kandis kolmeaastast tüdrukt Mercyt ja seljakotti, milles olid mõned riideesemed ja nelikümmend dollarit, mis ta oli saanud lahkelt võõralt, kes oli talle küüti pakkunud.

Ta oli rampväsinud, aga ei kavatsenud puhkamiseks peatuda enne 101. maanteele jõudmist. Iga natukese aja tagant pani ta Mercy maha ja käis temaga, käest kinni, aga see tegi kõndimise talumatult aeglaseks. Kui ta sõiduki häält kuulis, hoidis ta lihtsalt pea all ja vaatas maha.

See oli pikap – see sõitis neist mööda, aga siis peatus. Pikap oli jõhvikapunane ja vana, aga suurepärases korras. Üks mees tuli välja ja hüüdis talle. „Preili? On teil küüti vaja?”

Devon kõndis sõiduki poole. „Kas ma olen 101. maantee lähedal?” küsis ta.

„Ma lähen sinnapoolle. Olen teel tööle,” lausus mees. „Võin teid peale võtta.”

Mees oli vanemapoolne. Tal oli peas puna-valge-sinine nokkmüts ning tema põskedel ja lõual oli habemetüügas kohtades, mis olid raseerides vahele jäänud. Kuigi oli juunikuu, oli tal jope seljas. Varahommik oli udune, mis ütles naisele, et ta oli ilmselt kusagil Vaikse ookeani lähedal orus. „Kuhu te suundute?” küsis Devon.

„Thunder Pointi,” lausus mees. „See on väga väike rannikulinna Coosi maakonnas. Ma töötan rannabaaris ja teen selle hommikusöögiajaks lahti. Olen seal nüüd juba paar aastat töötanud. Siinkandis on enamalt jaolt kalurilinnakesed.”

Noh, Devon oli Douglase maakonnast välja saanud, aga ta polnud päris kindel, kus Coosi maakond asus. Ta ei teadnud üldse, kus miski asus – ta lahkus harva kommuuni territooriumilt ja polnud kunagi üheski väikeses rannikulinnas käinud. Aga ta teadis, et 101. maantee ulatub nii pikalt põhja ja lõuna poole, kui tal vaja. 5. maantee oli suurem ja asus territooriumile lähemal ning kui keegi otsis küüti otsivaid jooksikuid, siis alustataks tõenäoliselt sealt. „Kui lähedal 101. maantee teie linnale on?”

„Üsna lähedal. Tahate, et ma teid sinna ära viskaks?”

Devon kõndis pikapi poole. „Aitäh,” ütles ta. „Olete kindel?”

„Muidugi,” lausus mees.

Devon pani seljakoti autokasti. Ta hoidis Mercyt süles ja tõmbas neile mõlemale turvavöö peale. Ta hoidis pead all ja käsi põlvede vahel.

„Minu nimi on Rawley Goode,” sõnas mees. Naine ei öelnud midagi. „Kas teil ka nimi on?”

„Devon,” ütles naine. Ta ei tohiks oma pärisnime kasutada. Mis siis, kui keegi nuuskima tuleb ja küsib, kas keegi on Devoni-

nimelist naist näinud? Aga ta oli valetamiseks liiga väsinud. Rääkimata sellest, et ta oli närvis. Vähemalt ei olnud ta õde Devon öelnud.

„Noh, ega te põgenenud vang pole, Devon?” küsis mees temalt.

Naine vaatas talle otsa. „Kas siinkandis on mõni vangla?”

Rawley naeratas. „Tegin lihtsalt nalja,” ütles ta. „Kuhu te suundute?”

Kuna tal puudus parem vastus, ütles Devon: „Seattle’isse. Lõpuks.”

Rawley vilistas. „Te olete Seattle’ist päris kaugel. Mis teid siia vanale kõrvalteele tõi?”

Devon kehitas õlgu. „Mind pandi siin maha, aga ma olen teel 101. maantee poole.”

„Te hääletate?”

Naine noogutas. Sõit üle mäe oli ette planeeritud olnud, aga saladuses hoitud. „Jah, 101. maanteel on tihedam liiklus,” sõnas ta.

„Kui just politsei teid ei näe. Siis võib asi keeruliseks minna.”

„Ma hoian silmad lahti.”

Devon ei olnud tegelikult teel Seattle’isse, ta ütles seda vaid sellepärast, et ta oli sealt pärit. Ta arvas, et mõnes suuremas rannikulinnas on ehk mõni varjupaik või heategevusorganisatsioon. „Ma ei tunne seda piirkonda väga hästi. Kas 101. maantee ääres on mõni suurem linn ka? Piisavalt suur, et seal oleks varjupaik või hostel?” küsis ta mehelt.

„Paar tükki on,” vastas Rawley. „Kuulge, mul on mõte. Otsustage täpselt ära, kuhu te minna tahate, ja ma otsin teile transpordi. Kuidas tundub?”

„Miks?” küsis naine umbusklikult. „Miks te peaksite seda tegema?”

„Ma olen samas seisus olnud, hääletanud ja otsinud lihtsaid viisi, kuidas ühest punktist teise saada, mõnikord veidi abi vastu võtnud. Tavaliselt läksin ma veteranide ühingusse, kui mul pisut abi tarvis läks.” Ta vaikus. „Kas teil hommikusöögiks kõhus ruumi on? Sest see on hommikuti minu töö: kohvi tegemine, munavõileibade soojendamine ja mägede kohale kerkiva päikese vaatamine. See koht ei jää maanteest ka eriti kaugele. Võiksin teile kaarti näidata, kuni teie ja pisike midagi sööte.”

„Ei, aitäh. Mul on hiljem söömiseks paar õuna.”

„Ma saan aru, kui inimesel pole raha,” ütles mees. „Olen ise selline välja näinud ja seda näinud nüüd juba nelikümmend aastat. Ma ei küsi kaardi eest raha. Ega hommikusöögi. Siis viin teid sinna, kuhu teil on järgmise küüdi leidmiseks vaja minna. Te ei riski millegagi. Tunnistan, et ma pole alati maailma kõige parem inimene olnud, aga ma pole kellelegi viga teinud. Võite need õunad hiljemaks jätta.”

Rawley ei teadnud kindla peale, aga oli üsna veendunud, et noor naine oli pärit Vennaskonnast – väikeselt jõeäärselt usulahu territooriumilt Douglase maakonnas. Tal oli seljas nende vormirõivastus või rüü, mis koosnes tunkedest, toekatest kingadest, pikkade varrukatega T-särgist, mis käis kaela juurest ühe nööbiga kinni, ja tema juuksed langesid seljale ühe pika jämeda punupatsina. Rawley oli ise ka paar korda sellele rühmitusele annetusid teinud ning märganud, et kõik naised olid ühtemoodi riietatud, samas kui mõned mehed, keda näha oli, kandsid kõik erinevaid teksapükse, ruudulisi või ühevärvilisi särke, mütse ja suleveste. Paar kuud tagasi, kui Cooper oli vana söödapoodi renoveerinud ning sellest esmaklassilise baari ja kohviku teinud, oli Rawley

Vennaskonnale viinud suured pesumasinad, pesukuivatid ja suure hulga köögitarvikuid, mida nad enam ei kasutanud.

Nad olid eraldihoidev kamp, aga ta teadis, et neil on kommuuni lähedal tee ääres lett, kus nad müüsid aiasaadusi, lapitekke ja punutisi. Ta oli vaid ühe korra peatunud ning näinud, kuidas nad olid kambakesi leti ümber kogunenud: naised ajasid äri ja mehed aitasid raskemaid töid teha, aga peamiselt lihtsalt valvasid kõige üle. Ja ta oli mõnda ringi liikumas näinud Myrtle Creeki turul, kus neil mõnikord oma lett oli, jällegi naised tihedalt punt-ras ja mehed valvates neil sabas või selja taga seismas.

Rawley polnud sellele rühmitusele kunagi pikemalt mõelnud, seda selle hommikuni, kui ta leidis koidikul noore naise ja tema lapse mööda mahajäetud teed kõndimas. Nüüd tahtis ta sellest ühendusest rohkem teada saada. Kauneid, noori, naeratavaid ja vaikseid naisi valvasid suured, vaikivad mehed, kelle käes oli ilmselgelt võim.

Neiu tundus närviline, nii et Rawley oli ettevaatlik. Kahekümne-minutilise sõidu ajal Thunder Pointi randa rääkis ta tühjast-tühjast, öeldes vaid selliseid asju, nagu täna tuleb ilus päev ja udu kaob täna vee pealt varakult ära ja peaks umbes kaks-kümme üks kraadi tulema ja ookeani ääres on kuumalaine.

Devon oli väga vaikne, vastates vaid vahepeal „mhmh”, aga ei midagi enam. Tema väike tütar toetas pead ema õlale ja nad sosistasid paar korda midagi tasakesi teineteisele. Kui nad mäest alla baari poole sõitsid, nägi Devon esimest korda kaljuse ranniku varjus olevat randa, hiigelsuurte rahnudega lahte ja lahesuult just kerkiivat udu. Kõik, mis ta ütles, oli: „Oo.”

„Ilus, eks?” vastas Rawley.

Mõni hetk hiljem jõudsid nad baari. Rawley parkis maja taha ja tegi baari oma võtmetega lahti. Kell oli kuus hommikul.

„Tulge sisse, istuge baarileti taha, ma panen kohvi hakkama ja teen munad soojaks. Mul on veidi puuvilju ka. Ja Cooperile, omanikule, meeldivad Tony Tigersi hommikusöögihelbed – kas teile või pisikesele suhkruvõbaga helbed meeldivad?”

„Kõik, mida pakute, on väga hea,” lausus Devon. „Ma olen väga tänulik.”

„Nagu ma ütlesin, olen sageli teie olukorras olnud. Mul on tänuvõlg tasuda.”

Ringi keerates nägi Rawley, et kohv oli juba tõmbamas. Ta vaatas aknast välja ning nägi üksikut meest aerulaul siledal lahel. See oli Cooper, kes tegi pisut varahommikul trenni. Ja samal ajal tuli üle ranna Razoni ATV, suur mustavalkkirju taani dogi esiistmel – Cooperi naisel Sarah’l oli ilmselt rannikuvalvest vaba päev.

Tore, mõtles ta. Cooper ja Sarah on mõnda aega vees. Nii on tal piisavalt aega, et välja mõelda, mida Devoniga peale hakata. Sest ilmselgelt oli midagi vaja teha. Naine ja väike laps üheainsa seljakotiga koidikul mööda kõrvalteed vantsimas, rahata ja plaanita... Ei pidanud olema geenius, et...

Rawley tegi rätiku sooja veega märjaks ning ulatas selle Devonile, juhaks kui ta tahtis teetolmu oma kätelt ja näolt pühkida, ja ta tegigi seda. Seejärel pühkis ära tütre käed ja näo ning pommises väga vaikselt „aitäh”, pannes rätiku käest.

Rawley asus toidu kallal tööle. Ta pani lauale taldriku puuviljadega, karbi hommikusöögihelbeid, kaks kaussi, söögiriistad, piimapaki, paar väikest klaasi. Seejärel võttis ta külmkapist paar munavõileiba ja pistis need mikrolaineahju.

Devon tõstis oma väikesele tütrele toitu ette ja jagas temaga kõike. Kui munavõileivad toodi, ütles ta oma mõtted valjusti välja: „Nii palju toitu.”

„Rändamine teeb näljaseks,” lausus Rawley ja valas endale kohvi. Samal ajal kui nemad hommikusööki kaevusid, kõndis tema terrassile, et mõelda. Ta tahtis näha, kus Cooper ja Sarah olid, ning anda Devonile ja tema väikesele tütrele aega pisut toitu kõhtu saada. Kui ta pealt vaataks, püüaksid nad mitte väga palju süüa – mees, kes oli nälga tundnud ja abi vastu võtnud, teadis seda.

Taani dogi Hamlet oli kai külge seotud, samal ajal kui Sarah aerutas Cooperi juurde lahele. Rawley tegi terrassile viivad ukсед lahti, et Cooper teaks, et ta on tööl ja baar on avatud. Mõni hetk hiljem, kui Rawley kohvitassiga terrassil seisis, Cooper lehvitas. Rawley tõstis käe, et vastu lehvitada. Seejärel vaatas ta, kuidas nad libisesid üle rahuliku vee, ajades enda teel udu laiali.

Selleks ajaks, kui ta sisse läks, olid Devon ja tema väike tütar parajasti palju sünnud ning see pani Rawley naeratama. Ta läks oma kohvitassiga tagasi baarileti taha. „Valan juurde?”

„Oh jaa,” ütles naine salvrätiga suud tupsutades. „Kirjutage oma nimi ja aadress üles ja ma püüan teie lahkuse eest tasuda, kui saan.”

„Pigem levitage lahkust, Devon,” lausus Rawley. „Just seda püüan mina teha, kui võimalik.”

„Muidugi. Teen ka seda.”

„Niisiis. Te otsite suuremat linna? Kus oleks varjupaik?”

„See tundub alustuseks hea,” lausus naine.

„Kas ma tohin küsida, miks te sellistes raskustes olete?”

Devon hingas sisse ja silitas tütre selga. „Asi on lihtne. Ma kaotasin töö ega leidnud uut. Sain pisut abiraha ja toidutalonge, aga sellest ei piisanud üüri maksmiseks ning mul polnud perekonda, kelle juurde minna. Nii et siin ma olen.”

„Millist tööd te otsite?” küsis Rawley.

Devon naeris pisut. „Ma olen viieteistkümneaastasest peale tööd teinud, oskan paljusid asju. Kontoritööd ja ettekandjatööd, mõnda aega töötasin hooldekodus. Isegi farmis. Ma koristasin, tegin süüa, töötasin palju lastega – ükskord eelkoolis õpetaja abina. Ma käisin kolledžis. Aga ühegi töö eest ei saanud piisavalt raha, et mina ja Mercy saaksime mugavalt ära elada. Mul oli peigmees, aga tema läks ära. Näete?” lausus ta lõpetuseks, kallutades pead küljele. „Üsna lihtne. Närune ajastus. Ei vedanud.”

Rawley nõjatus baariletile. „Teate, jõe ääres on üks koht. Kuulub mingile usurühmitusele. Nad nimetavad end Vennaskonnaks. Võiksin teid sinna viia, vaadata, kas nad võtaksid teid mõneks ajaks vastu, otsiksin...”

„Ei!” lausus naine ägedalt. „Palun, ei! Kui te saaksite mind lihtsalt maanteele viia.”

Rawley tõstis mõhnalise käe üles. „Tasa,” lausus ta. „Devon, ma tean, et te tulete sealt. Ma ei tea miks ja te ei pea mulle ütlema, aga on üsna selge, et pidite sealt pääsema, kui olite valmis ööpimeduses oma last välja vedama ja üle mäe kõndima.” Ta kortsutas kulmu. „Ta ju on teie laps, eks?”

„Muidugi!” Devon vaatas maha. „Sain üle mäe küüti. Peaksin lihtsalt edasi liikuma...”

Laps nägi täpselt ema moodi välja. Rawley lihtsalt kontrollis. „Istuge. Ma saan teid siin aidata. Teie ja pisike oleksite kindlas kohas, kuni midagi välja mõtlete. Te ei pea maanteel riskima.”

Devon vaatas talle lihtsalt oma suurte siniste silmadega otsa, virsikukarva huuled paokil. Tema tütar segas kausis hommikusöögihelbeid edasi, panemata vestlust tähele. „Miks?” sosistas naine.

„Ma ütlesin, miks. Kas tahate üksikasju teada? Oli üks sõda, millest teadmiseks te olete liiga noor, ja ma tulin koju, omadega

täitsa läbi. Ning mitte keegi ei tahtnud minuga ega kellegagi meist tegelda. Paljud meie seast rändasid ringi, püüdes kõike lihtsalt unustada, et lärm meie peas lakkaks. Meil oli veteranide ühing, aga inimesed isegi ei teadnud, kuidas Vietnami sõja veterane aidata. Nagu ma ütlesin, olen pidanud palju armuande vastu võtma. Ma töötasin siin-seal, magasin veidi tänaval, aitasin pisut veteranide ühingu. Nüüd on mul maja ja töökoht. Selline on minu lugu. Teie ei pea enda oma rääkima, kuni end turvaliselt tunnete. Aga tüdruk – me peame teid pisut muutma, sest ma sain kohe aru, kust te tulete, kui teid mööda teed kõndimas nägin.”

Selle peale läksid Devoni silmad päris suureks, aga ta oliendiselt vait.

„Tunked, punupats... Kui Cooper – minu boss – tuleb ja otustab tööpäeva alustada, viin teid kuhugi, kust saab riideid, mis ei kisendaks Kristuse kommuuni järele või mis iganes kohast te tulete.”

„Vennaskonnast,” tuletas naine talle vaikselt meelde.

„Ja kui te püüate siin madalat profiili hoida, tuleks näiteks patsi maha löikamine kasuks. Mis te sellest mõttest arvate?”

Devon näksis veidi huult, mõeldes järele. Kõnelema hakates ütles ta: „Ma tean Vietnami sõjast.”

„Olge õnnelik, et te seda ei mäleta.”

Devon mõtles taas ning lausus: „Äkki ma pole piisavalt kaugel. Vennaskonnast.”

„Arvate, et keegi neist võib teid otsima tulla?”

Devon raputas pead. „Ma ei tea. Tegelikult ei usu. Nad pole halvad inimesed. Aga...”

Rawley ootas veidi. „Aga?” kordas ta.